

Arrest

nr. 267 623 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Bij arrest nr. 263 625 van 10 november 2021 werd de zaak uitgesteld sine die.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 november 2020 diende verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in het Eurodac-systeem. De treffers tonen aan dat verzoeker op 28 augustus 2020 internationale bescherming vroeg in Bulgarije en op 17 oktober 2020 in Roemenië.

Op 4 januari 2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse autoriteiten op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening). Op 7 januari 2021 weigerden de Bulgaarse autoriteiten het terugnameverzoek en verwezen zij naar de verantwoordelijkheid van de Roemeense instanties.

Op 14 januari 2021 werd een terugnameverzoek gestuurd aan de Roemeense instanties.

Op 27 januari 2021 verklaarden de Roemeense autoriteiten zich akkoord met het Belgisch terugnameverzoek op basis van artikel 18 (1) c van de Dublin III-verordening.

Op 10 maart 2021 werd verzoeker gehoord in het kader van de Dublin III-verordening.

Op 5 mei 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: S.
voornaam: N.
geboortedatum: [...]2000
geboorteplaats: N.
nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S. N., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, bood zich op 30.11.2020 aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij dit verzoek om internationale bescherming effectief in. De betrokkene was daarbij niet in het bezit van een paspoort of identiteitskaart.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 03.05.2004. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 15.12.2020 werd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-over-Heembeek een medisch onderzoek verricht om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op 15.12.2020 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. De ingestelde voogdij werd bijgevolg opgeheven en de geboortedatum van de betrokkene aangepast naar 01.01.2000.

Vingerafdrukkenonderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 28.08.2020 internationale bescherming vroeg in Bulgarije en op 17.10.2020 in Roemenië.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 10.03.2021. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Verder verklaarde de betrokkene geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene zou volgens zijn verklaringen Afghanistan hebben verlaten in mei 2020. Hij verklaarde via Iran tot in Turkije te zijn gereisd, waar hij van de smokkelaar moest wachten. Na ongeveer 28 dagen verklaarde de betrokkene vanuit Turkije naar Bulgarije te zijn gereisd, waar hij zou zijn opgesloten. Na ongeveer 23 dagen in Bulgarije en vervolgens een maand in Servië, zou de betrokkene via Roemenië en andere, voor hem onbekende, landen tot in België zijn gereisd. De betrokkene verklaarde vier dagen voor het indienen van zijn verzoek te zijn toegekomen in België.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij DVZ werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat enkele van zijn dorpsgenoten in België verblijven. Van hun familieleden zou hij gehoord hebben dat België een goed land is. De betrokkene verzet zich tegen een overdracht aan Bulgarije, omdat hij daar zou zijn opgesloten en zijn geslagen. De betrokkene is van mening dat hij er in het algemeen slecht werd behandeld. De betrokkene verzet zich ook tegen een overdracht aan Roemenië, omdat hij ook daar zou zijn geslagen en slecht behandeld zou zijn geweest.

Op 04.01.2021 werd een verzoek tot terugname van de betrokkene verzonden aan de Bulgaarse instanties. Zij weigerden dit verzoek op 07.01.2021 en verwezen naar de Roemeense instanties. Op 14.01.2021 verstuurden we een verzoek tot terugname van de betrokkene aan de Roemeense instanties, dat op 27.01.2021 conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 werd aanvaard.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en dat de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij weten dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico is om te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zoals reeds vermeld stemde Roemenië in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2): “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”. Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Roemenië ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Roemeense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Roemeense instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Roemenië is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Roemeense instanties het beginsel van nonrefoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Roemenië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Roemenië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Indien zou worden opgeworpen dat een overdracht aan Roemenië “indirect refoulement” betekent wensen we te benadrukken dat de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis” conform het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt, worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We zijn van oordeel dat het mogelijks niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Roemeense instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Roemenië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een

risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel, in dit geval van een overdracht aan Roemenië. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Middels het akkoord van 27.01.2021 hebben de Roemeense instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Roemenië. De betrokkene zal na overdracht in Roemenië een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanbrengen.

In een recente update van het door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) uitgegeven rapport over Roemenië (Felicia Nica; “Asylum Information Database - Country Report : Romania – 2019 update”, laatste update op 30.04.2021, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>, hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt geen melding gemaakt van problemen die personen die in het kader van de Dublinverordening aan Roemenië worden overgedragen zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Als een verzoek impliciet is ingetrokken en de asielpcedure werd stopgezet, en de betrokken persoon opnieuw om internationale bescherming in Roemenië verzoekt, kan de procedure worden voortgezet indien dit binnen de negen maanden gebeurt vanaf de beslissing om de procedure stop te zetten. Als dit niet binnen de negen maanden gebeurt, wordt het nieuwe verzoek om internationale bescherming als een volgend verzoek beschouwd. Hetzelfde geldt wanneer een persoon reeds een negatieve beslissing kreeg (pagina 60-61). De Roemeense instanties stemden in met de terugname van de betrokkene conform artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013. In het geval van de betrokkene diende hij zijn verzoek in Roemenië in op 17.10.2020, wat maakt dat zijn terugkomst naar Roemenië binnen de negen maanden kan plaatsvinden en de betrokkene derhalve zijn verzoek om internationale bescherming in Roemenië opnieuw zal kunnen aanvatten indien hij dat wenst.

Het AIDA-rapport meldt dat de opvangcentra in Roemenië een totale capaciteit hebben van 900 opvangplaatsen, met een mogelijkheid om uit te breiden tot 1100 opvangplaatsen. Eind 2020 waren 1223 plaatsen ingenomen. Het rapport meldt dat het nog nooit is voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan plaatsen (pagina 105-106). Het rapport meldt dat de omstandigheden in de regionale opvangcentra op regelmatige basis worden gemonitord, onder meer door de ombudsman (pagina 106). Voorts meldt het rapport dat er een mechanisme wordt toegepast voor de beoordeling van specifieke opvangbehoeften van kwetsbare personen (pagina 117). Wat de omstandigheden in de opvangcentra en met name hygiëne betreft, meldt het AIDA-rapport dat in alle regionale centra verzoekers verplicht zijn hun kamer, de keukens en de sanitaire voorzieningen te poetsen, volgens een beurtrol. Het rapport meldt dat het aantal douches en toiletten voldoende is in geval van een normale bezetting. Volgens het rapport werd in 2018, 2019 en 2020 een nieuw project uitgevoerd om verzoekers ertoe aan te moedigen de ruimtes proper te houden en is de hygiëne er daardoor op vooruit gegaan (pagina 108).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Roemenië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Roemenië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde tijdens het gehoor in goede gezondheid te verkeren. We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat gezondheidsredenen een reëel risico impliceren op blootstelling aan

omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden ook geen elementen aangebracht die leiden tot het besluit dat er in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming is in Roemenië bij wet gewaarborgd (AIDA-rapport pagina 115).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers toegang hebben tot dringende gezondheidszorg en dat verzoekers toegang hebben tot gezondheidszorg in de praktijk. Het rapport meldt ook dat in de praktijk gespecialiseerde behandeling toegankelijk is voor slachtoffers van foltering en getraumatiseerde personen. Voorts meldt het rapport dat ook wanneer de materiële opvangvoorzieningen worden beperkt of ingetrokken, verzoekers nog toegang hebben tot gezondheidszorg (pagina 115). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Roemenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Indien zou worden geopperd dat de uitwisseling van informatie conform artikel 32 een individuele garantie niet kan vervangen merken we op dat de uitwisseling van informatie niet vrijblijvend is en er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Roemenië geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie werd niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene en indien de noodzaak daartoe bestaat de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan. We merken in deze verder op dat de Roemeense autoriteiten minstens tien dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. We zijn ook van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Roemenië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam op aanraden van dorpsgenoten die familie hebben in België. Hierover dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en aldus een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van de betrokkene over een lidstaat kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding ingaan op de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

De betrokkene verzet zich tegen een overdracht naar Roemenië, omdat hij daar zou zijn geslagen en slecht zou zijn behandeld. We benadrukken dat dat de betrokkene geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Roemeense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Roemenië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië een reëel risico

impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Roemeense autoriteiten."

Op 8 juli 2021 nam de gemachtigde de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden van de Dublintransfer wegens het feit dat volgens de gemachtigde verzoeker is ondergedoken. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 266 977 van 20 januari 2022 verwierp de Raad dit beroep. Bijgevolg blijft de verlenging van de termijn voor overdracht tot 18 maanden na het terugnameakkoord staan. Deze termijn is nog niet verstreken.

Op 16 augustus 2021 diende verzoeker in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 september 2021 richtte Frankrijk een verzoek tot terugname aan België op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening.

Op 3 september 2021 weigerde België dit terugnameverzoek omwille van de verantwoordelijkheid van Roemenië.

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht *"door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling"*.

Een verzoeker beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan hij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoeker, komt het hem dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

In de beschikking van 16 december 2021 houdende de oproeping van de partijen, worden deze verzocht overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoeker, die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep.

Uit de informatie overgemaakt door verweerder, blijkt dat verzoeker op 16 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk, dat op 2 september 2021 een

terugnameverzoek werd gericht aan de Belgische overheden doch dat zij dit verzoek weigerden op 3 september 2021, verwijzend naar de verantwoordelijkheid van Roemenië. Eveneens blijkt uit het PV van zitting van 16 december 2021 in de zaak RvV 265 806 gericht tegen de verlengingsbeslissing, dat verweerder toen reeds had meegedeeld dat verzoeker volgens de gegevens van het bestuur inmiddels een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk.

Gezien de verzoeker zelf het grondgebied van België heeft verlaten en in een andere EU-lidstaat (Frankrijk) een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, is het waarschijnlijk dat Frankrijk na het negatieve antwoord van België, een terugnameverzoek heeft gericht aan Roemenië, zoals de raadsman van verzoeker op zitting beaamt. De raadsman stelt ter zitting enkel dat de procedure in Frankrijk nog hangende is en Frankrijk nog niet de verantwoordelijkheid heeft aanvaard.

De Raad is van oordeel dat de vraag op welke lidstaat de verantwoordelijkheid rust nu, op grond van de voorliggende actuele gegevens, een kwestie is tussen Frankrijk en Roemenië.

De Raad wijst erop dat indien verzoeker een beroep indient tegen het overdrachtsbesluit genomen door België, zijnde de thans bestreden beslissing, hij er alle belang bij had in België te blijven om zijn voortdurende belangstelling aan te tonen. Die voortdurende belangstelling blijkt niet uit het verdwijnen en het indienen van een uitdrukkelijk verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat, tijdens dit hangend beroep. De raadsman van verzoeker stelt ter zitting dat verzoeker naar Frankrijk is gegaan omdat de politie bijna elke dag naar het opvangcentrum ging teneinde hem over te dragen naar Roemenië en dat terwijl een beroep hangend is bij de Raad. Hij wijst er ook op dat -in strijd met de Dublin III-verordening- huidig beroep geen schorsend effect heeft. De Raad kan begrip opbrengen voor het opgejaagd gevoel van verzoeker, daar uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat actief werd gepoogd hem vanuit het centrum gedwongen over te dragen tijdens het hangend beroep. Echter, verzoeker is in casu niet louter om die reden ondergedoken, doch heeft zich naar een andere lidstaat begeven om aldaar uitdrukkelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het is niet onredelijk te stellen dat dit getuigt van een uitdrukkelijke bedoeling dat Frankrijk en niet langer België diens verzoek om internationale bescherming behandelt, zodat geen aanhoudende belangstelling in zijn procedure in België blijkt. Bijkomend moet opgemerkt worden dat, daargelaten de vraag of de Belgische regelgeving wel in lijn is met artikel 27, 3, c van de Dublin III-verordening, indien verzoeker zou opgepakt geweest zijn en ondergebracht in een gesloten centrum met het oog op een gedwongen overdracht naar Roemenië, verzoeker wel over een beroep met schorsende werking beschikt zou hebben bij de Raad door middel van een verzoek tot voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/84 juncto 39/85 van de Vreemdelingenwet.

De raadsman van verzoeker stelt dat verzoeker wel nog belang heeft bij huidig beroep aangezien bij een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing de mogelijkheid bestaat dat de Belgische overheden zich alsnog bevoegd zouden verklaren om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. De vraag is of verzoeker hier nog enig belang bij en belangstelling voor heeft getoond. Een duidelijk zicht op de huidige status is daartoe onontbeerlijk. Om die reden moet verzoeker zijn medewerking aan de rechter verlenen wanneer hij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

In casu moet worden vastgesteld dat namens verzoeker voor de zitting geen antwoord kwam op de vraag, in de voormelde beschikking, om alle informatie met betrekking tot zijn actuele situatie over te maken die mogelijk een gevolg kan hebben voor de behandeling van zijn beroep, niettegenstaande vaststaat dat reeds op voormelde zitting van 16 december 2021 ter kennis was gebracht door verweerder dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Frankrijk. Verzoekers raadsman informeert ter zitting enkel dat de procedure nog hangende zou zijn in Frankrijk, maar geeft zelf aan dat hoogstwaarschijnlijk Frankrijk na de weigering van het terugnameverzoek van België, een terugnameverzoek heeft gericht aan Roemenië. Zoals supra gesteld, meent de Raad dat de vraag welke lidstaat verantwoordelijk is, zich thans afspeelt tussen Frankrijk en Roemenië. Verweerder werpt immers ter zitting terecht op dat niet blijkt uit de informatie van het bestuur dat Frankrijk alsnog een verzoek tot herziening heeft gericht aan België na de Belgische weigering van het terugnameverzoek van 3 september 2021, op grond van artikel 5 van de verordening (EG) Nr. 1560/2003 van de commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van de Dublin III-verordening, zoals ongewijzigd gebleven na de uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de commissie. Frankrijk had hiervoor de mogelijkheid tot drie weken na ontvangst van het negatieve antwoord. Die termijn is reeds lang verstreken.

De raadsman van verzoeker stelt ter zitting dat het beroep enkel zonder voorwerp zou zijn indien Frankrijk ondertussen de verantwoordelijkheid zou hebben aanvaard voor het beschermingsverzoek dat verzoeker aldaar heeft ingediend. De Raad merkt op dat zelfs nu kan worden aangenomen dat huidig beroep nog een voorwerp heeft, verzoeker ook diens belang en voortdurende belangstelling moet aantonen in de procedure in België. Indien verzoeker werkelijk beoogde dat België zijn beschermingsverzoek behandelt, had hij er alle belang bij het resultaat van zijn hangend beroep af te wachten op Belgisch grondgebied. Het feit dat hij uitdrukkelijk in Frankrijk een beschermingsverzoek indient, houdt in dat verzoeker wenst dat Frankrijk zijn internationaal beschermingsverzoek behandelt. Na de weigering van België op het terugnameverzoek van Frankrijk van 3 september 2021, omwille van de principiële verantwoordelijkheid van Roemenië, kwam het inderdaad Frankrijk toe een terugnameverzoek aan Roemenië te richten. Indien het verzoeker zijn bedoeling is om niet naar Roemenië te moeten gaan, komt het hem dan toe in Frankrijk een eventueel Frans overdrachtsbesluit naar Roemenië aan te vechten voor de Franse rechter. Zoals supra aangehaald, moet het belang zeker zijn, dat blijkt in casu in geen geval.

Gelet op deze vaststellingen moet de Raad tot de conclusie komen dat thans niet kan worden vastgesteld dat verzoeker een aanhoudende belangstelling heeft getoond voor het door hem ingediende beroep en dat een vernietiging van de bestreden beslissing hem nog enig concreet voordeel kan verschaffen in het licht van zijn actuele situatie.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang, en moet bijgevolg worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES